

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/155/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3817203963
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3817203963.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Zajacovej a členov JUDr. Márie Vrtochovej a JUDr. Denisa Vékonyho v spore žalobcu Z. N., bytom X. nad H. č. XX, zastúpeného JUDr. Bohdanom Jakubisom, advokát, so sídlom Dobrovičova 13, Bratislava proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO 35 792 752, zastúpenému Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, IČO 47 233 516, o zaplatenie 564,26 eur s prísl., na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prievidza č.k. 4Csp/38/2017-98 zo dňa 10. apríla 2018, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku I. a III. **p o t v r d z u j e .**
- II. Žalobca **m á** nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému v rozsahu 100 %

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 564,26 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 564,26 eur od 29.03.2017 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia, výrokom II. vo zvyšku žalobu zamietol a výrokom III. priznal žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil s poukazom na § 15 ods. 1, § 19 písm. d), § 42, § 290, § 255 ods. 1 a 2, § 262 ods. 2 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, § 40, § 43c ods. 1, § 44 ods. 1 a 2, § 46 ods. 1, § 52 ods. 1, 3 a 4, § 53 ods. 5, § 107 ods. 1 a 2, § 451 ods. 1 a 2, § 457, § 517 ods. 2 a § 563 zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b) a d) zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, že žalobca podanou žalobou dňa 07.03.2017 žiadal zaviazat' žalovaného na zaplatenie 564,26 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 03.03.2017 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania. Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že dňa 31.5.2012 bola na základe žiadosti žalobcu o poskytnutie revolvingového úveru uzatvorená medzi žalovaným ako veriteľom a žalobcom ako dlžníkom Zmluva o revolvingovom úvere č. 8533333336 podľa ktorej dlžník v bode 5. Žiadosti/Zmluvy žiada žalovaného o poskytnutie úveru vo výške 1.500,- eur pri splatnosti úveru v počte splátok 42, splatnosť - deň v mesiaci: 15, pri mesačnej splátke (vrátane úrokov): 80,37 eur, pri celkovej čiastke, ktorú má dlžník zaplatiť za celú dobu čerpania úveru: 3.375,54 eur, pri predpokladanej RPMN za úver 70,01%, pri ročnej úrokovej sadzbe úveru 70,01 %, pri priemernej RPMN za úver 46,52 %. Ďalšími údajmi o požadovanom revolvingovom úvere sú: poskytnutá čiastka revolvingu 790,84 eur, celková čiastka pri revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť za celú dobu čerpania revolvingu 1.928,88 eur, predpokladaná RPMN po poskytnutí revolvingu 63,32 %, ročná úroková sadzba revolvingu 76,21 %. V bode 6. predmetnej zmluvy je uvedená poskytnutá čiastka úveru 1.500 eur, splatnosť úveru (počet splátok) 42, splatnosť - deň v mesiaci: 15, mesačná splátka (vrátane úrokov) 80,37 eur, celková čiastka, ktorú má dlžník zaplatiť za celú dobu čerpania úveru 3.375,54 eur, RPMN

za úver 67,18 %, ročná úroková sadzba úveru 70,01 %, priemerná RPMN za úver 46,52%, poskytnutá čiastka revolvingu 790,84 eur, celková čiastka pri revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť za celú dobu čerpania revolvingu 1.928,88 eur, predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu 70,01%, ročná úroková sadzba revolvingu 76,21%. Úver bol žalobcovi vyplatený dňa 25.06.2014 ako revolvingový úver vo výške revolvingu 2.040,96 eur, pričom poskytnutá čiastka bola 790,84 eur a vyplatená čiastka 678,76 eur. Rozdiel medzi poskytnutou sumou revolvingu vo výške 790,84 eur a vyplatenou čiastkou revolvingu vo výške 678,76 eur, je suma 112,08 eur, čo je poplatok za poskytnutie služby revolvingu. Ak teda bola vyplatená čiastka revolvingu vo výške 678,76 eur a k tomu sa pripočíta výška revolvingu 2.040,96 eur, súčtom je suma 2.719,72 eur. Žalobca plnil celkom 41 splátok po 80,37 eur, čo činí 3.295,17 eur. Po odpočítaní sumy 2.719,72 eur od tejto sumy, je rozdielom suma 575,45 eur. Právny vzťah žalobcu a žalovaného založený predmetnou Zmluvou o revolvingovom úvere považoval za spotrebiteľský vzťah. Žalovaný v bode 6. formulárových predtlačí nazvanom „Údaje o schválenom revolvingovom úvere v eur“ s pokynom „(nevypíňajte)“ uviedol iné údaje oproti návrhu z bodu 5., a to: u (predpokladanej) RPMN za úver 67,18% (u žiadosti 70,01%), u predpokladanej RPMN úveru po poskytnutí revolvingu 70,01% (u žiadosti 63,32%). Konanie žalovaného (veriteľa) nepovažoval za prijatie návrhu na uzatvorenie zmluvy, ale za nový návrh. Pre platnosť Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8533333336 sa vyžadoval písomný návrh a písomné prijatie návrhu. V konaní teda nebolo preukázané, že by návrh žalovaného ako veriteľa vyplnený v bode 6. Žiadosti o poskytnutie úveru bol totožný so Žiadosťou žalobcu, resp. že by nový návrh žalobca (ako dlžník) prijal, a to písomnou formou. Ak nedošlo k uzatvoreniu predmetnej Zmluvy o revolvingovom úvere v písomnej forme, Občiansky zákonník nedodržanie tejto formy v ustanovení § 40 ods. 1 postihuje absolútnou neplatnosťou. Zároveň uviedol, že ak by došlo ku zhode prejavov vôle (konsenzus), úroky vo výške 70,01 %, resp. 76,21 % ročne sú v rozpore s dobrými mravmi, lebo vysoko prekračujú úrokovú sadzbu poskytovanú bankami za obdobné úvery. Zo zdroja www.nbs.sk súd zistil, že v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy - dňa 31.5.2012, t.j. v máji 2012 bola priemerná úroková miera u spotrebiteľských úverov pre domácnosti poskytnutých na obdobie od 1 do 5 rokov 12,88 % ročne a v rovnakom období pri nových obchodoch 11,15 % ročne. V zmluve uvedená úroková sadzba vysoko presahuje priemernú úrokovú mieru pri poskytovaní spotrebiteľských úverov peňažnými ústavmi v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy. Ďalej mal za preukázané, že na úkor žalobcu vzniklo na strane žalovaného bezdôvodné obohatenie plnením žalobcu z neplatného právneho úkonu. Žalobcovi boli poskytnuté peňažné prostriedky vo výške 2.719,72 eur. Žalobca uhradil žalovanému sumu 3.295,17 eur. Rozdielom vyplatených peňažných prostriedkov a vykonaných platieb žalobcom je suma 575,45 eur. Žalobca má teda nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 575,45 eur. Súd viazaný žalobou žalobcu zaviazal žalovaného na zaplatenie žalovanej sumy vo výške 564, 26 eur. Námietku premlčania vnesenú žalovaným vyhodnotil ako nedôvodnú. Žalovaný si žalobou uplatňoval nárok pozostávajúci z platieb, ktoré vykonal nad reálne poskytnuté peňažné prostriedky v období od 20.9.2013 do 24.11.2015. Z prehľadu platieb vyplýva, že žalobca uhradil splátky úveru v období od 13.7.2012 do 24.11.2015. Sumu 2.719,72 eur uhradil v poradí 33. splátkou dňa 23.3.2015 (vo výške 2.652,21 eur) a sčasti v poradí 34. splátkou dňa 23.4.2015 vo výške 67,51 eur (ako rozdielu medzi sumami 2.719,72 eur a 2.652,21 eur). S poukazom na podanie žaloby v tejto veci dňa 7.3.2017 subjektívna premlčacia doba v prípade nielen úhrady dňa 23.4.2015, ale aj ďalších (neskorších úhrad) v období od 22.5.2015 do 24.11.2015 neuplynula, preto uplatnené právo žalobcu nie je premlčané. V tomto prípade žalobca požiadala žalovaného na plnenie podanou žalobou v tejto veci, ktorá bola žalovanému doručená dňa 27.3.2017. Povinnosť žalovaného plniť bola dňa 28.3.2017, preto je v omeškaní od 29.3.2017. Pokiaľ žalobca žiadala priznať úrok z omeškania od skoršieho dňa ako súd rozhodol, súd jeho žalobu čo do zvyšku zamietol. Vo veci bol žalobca úspešný v plnom rozsahu, súd preto rozhodol, že má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Žalovaný svojím odvolaním napadol rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. a III. z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Namietal, že hodnota RPMN úveru sa medzi stranami úverovej zmluvy nedojednávajú a preto sa účastníci zmluvy na tejto náležitosti dohodnúť ani nemôžu. To, že RPMN sa dohodnúť objektívne nedá vyplýva v prvom rade z právnej úpravy upravujúcej spôsob určenia tohto údaju. Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne č.k. 5Co/839/2016 zo dňa 29.06.2016 v zmysle ktorého hodnota RPMN úveru nie je náležitosťou zmluvy, na ktorej by sa mali účastníci zmluvy konsenzuálne dohodnúť. Žalovaný napáda záver súdu podľa ktorého by úrok dohodnutý v zmluve mal byť v rozpore s dobrými mravmi preto, že súd namiesto príslušnej právnej úpravy účinnej v čase uzavretia zmluvy nedôvodne porovnáva štatistické údaje navyše za stavu, kedy zákonodarca výšku odplaty reguloval explicitne. V zákone bolo výslovne určené, že pri porovnaní sa má zobrať nielen hodnota obvyklej odplaty, ale aj spôsob a miera zabezpečenia záväzku, objem poskytnutých prostriedkov a lehota

splatnosti. Porovnávanie s údajmi bánk je samo o sebe nesprávne - banka si svoj „zisk“ účtovala v danom období aj za vedenie úverového účtu, spracovanie platieb a pod., čiže úrok nebol pre ňu jediný výnos za požičanie peňazí, ale bol tam celý rad ďalších položiek, ktoré musel dlžník zo spotrebiteľského vzťahu platiť. Obvyklá výška odplaty bola 46,52 %, pričom táto nebola podstatne prevýšená. Podstatné prevýšenie je podľa súdnej praxe o viac ako 25-27 %. Žalovaný podporne poukázal na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici, č.k. 14Co/1016/2014 zo dňa 30.03.2016 v zmysle ktorého podľa § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka vyplýva, že referenčné kritérium, podľa ktorého sa má posudzovať primeranosť, sa preniesla zo sektoru bánk na sektor finančného trhu ako taký, a teda na všetky spoločnosti poskytujúce peňažné prostriedky spotrebiteľom. Na záver navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že žalobu zamietne aj v tej časti, v ktorej jej bolo vyhovené.

3. Žalobca v písomnom vyjadrení uviedol, že sa v celom rozsahu stotožňuje s napadnutým rozsudkom a navrhuje, aby ho odvolací súd potvrdil ako vecne správny a zaviazal žalovaného nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania.

4. Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec na podklade podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v platnom znení (ďalej len "CSP") a dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti vo výroku I. a III. podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správne potvrdiť. Odvolací súd tak rozhodol bez nariadenia pojednávania v zmysle ustanovenia § 385 CSP, keď v danej veci nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem.

5. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II., ktorým vo zvyšku žalobu zamietol odvolaním napadnutý nebol a preto v tomto výroku je rozhodnutie súdu prvej inštancie právoplatné a rozhodovaním odvolacieho súdu nedotknuté.

6. V predmetnom spore si žalobca uplatnil právo na vydanie bezdôvodného obohatenia spočívajúceho v preplatení istiny úveru, ktorý mu poskytol žalovaný na základe Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8533333336 zo dňa 31.5.2012 (ďalej aj „zmluva o revolvingovom úvere“), ktorý je podľa neho bezúčinný a bez poplatkov.

7. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom žalobcovi požadované peňažné plnenie priznal s odôvodnením, že medzi stranami sporu nedošlo k riadnemu uzatvoreniu zmluvy o revolvingovom úvere, pretože žalovaný v akceptácii návrhu žalobcu na uzatvorenie zmluvy uviedol iný údaj o RPMN úveru a o RPMN revolvingového úveru. Tým podľa súdu prvej inštancie nedošlo k uzatvoreniu zmluvy v zákonom predpísanej písomnej forme dôsledkom čoho je absolútna neplatnosť právneho úkonu a tým aj vznik bezdôvodného obohatenia žalovaného pokiaľ ide o prijatie peňažných platieb od žalobcu, ktoré presahovali výšku peňažných prostriedkov, ktoré mu poskytol žalovaný ako úver. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že aj keby uvedený záver neplatil, tak stranami v zmluvách dojednaná výška úroku z úveru 70,01 % ročne spôsobuje neplatnosť dojednania o úroku pre jeho rozpor s dobrými mravmi a preto by mal žalobca opäť povinnosť žalovanému vrátiť len istinu čerpaných úverov a teda všetko, o čo túto istinu preplatil je bezdôvodným obohatením žalovaného. Ďalej sa súd prvej inštancie zaoberal námietkou premičania uplatneného práva žalobcu, ktorú v spore vzniesol žalovaný a uviedol, že je nedôvodná.

8. Odvolací súd po preskúmaní veci z dôvodov odvolania žalovaného nemôže s vyššie uvedenými závermi súdu prvej inštancie v celom rozsahu súhlasiť.

9. Odvolací súd uvádza, že na rozdiel od súdu prvej inštancie je toho názoru, že skutočnosť, že žalovaný pri prijatí návrhov žalobcu na uzatvorenie zmluvy o revolvingovom úvere napísal do údajov o schválenom úvere /bod 6. Žiadosti/ údaj o RPMN úveru (67,18 %) a o predpokladanej RPMN úveru po poskytnutí revolvingu (70,01 %) líšiace sa od toho, ktoré uviedol vo svojich návrhoch na uzatvorenie zmluvy žalobca /aj keď tento ich uvádzal ako predpokladanú RPMN za úver (70,01 %) a predpokladanú RPMN úveru po poskytnutí revolvingu (63,32 %), pričom žalovaným v akceptáciách uvedená hodnota RPMN úveru je ešte nižšia ako uvedená v návrhu na uzatvorenie zmluvy/ neznamená, že žalovaný prijal návrh žalobcu na uzatvorenie zmluvy so zmenami, čo by v zmysle § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka znamenalo, že odmietol jeho návrh na uzatvorenie zmluvy, adresoval žalobcovi nový návrh, ktorý však potom nebol žalobcom písomne prijatý a preto medzi stranami nedošlo k uzatvoreniu zmluvy.

10. Hodnota RPMN úveru nie je jednak podstatnou náležitosťou zmluvy o úvere a potom nejde ani o náležitosť zmluvy o úvere, na ktorej by sa mali účastníci zmluvy konsenzuálne dohodnúť. Takáto hodnota zohľadňuje parametre poskytovaného úveru a je daná výpočtom matematického vzorca stanoveného v zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov. Ak sa teda účastníci zmluvy o spotrebiteľskom úvere dojednali na podstatných náležitostiach zmluvy o úvere, vykoná sa výpočet RPMN úveru podľa zákonom stanoveného matematického vzorca a zistená hodnota sa uvedie veriteľom do akceptácie návrhu dlžníka na uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere a to bez ohľadu na to, či samotný dlžník nejakú hodnotu RPMN úveru vo svojom návrhu uviedol alebo nie.

11. Záver súdu prvej inštancie, že medzi stranami sporu nedošlo k uzatvoreniu riadnej Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8533333336 zo dňa 31.05.2012 /súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia niekedy aj zmätočne uvádza, že zmluva o revolvingovom úvere je pre nedodržanie písomnej formy neplatná, čo ale odporuje jeho záveru, že vôbec nevznikla, pretože nedošlo k riadnej akceptácii návrhu na uzatvorenie zmluvy/ je teda nesprávny.

12. Podľa odvolacieho súdu teda medzi stranami sporu došlo k uzatvoreniu zmluvy o revolvingovom úvere, čo však ale neznamená, že táto je v celom rozsahu platným právnym úkonom. Súd prvej inštancie správne považoval dojednanú zmluvnú odmenu za poskytnutie úveru vo vzťahu k skutočne poskytnutej čiastke za neplatné zmluvné dojednanie, pretože takáto odmena za poskytnutie úveru, ktorá by mohla plniť funkciu odplaty za poskytnutie peňažných prostriedkov - úroku je aj podľa odvolacieho súdu neprimerane vysoká a je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pretože predstavuje viac ako 100 % z celkovo poskytnutej čiastky. V prepočte na dobu splácania 3 a pol roka ide približne o ročný úrok 70 %. Dohoda o výške úrokov alebo odmeny za poskytnutie úveru i napriek tomu, že výška úrokov alebo odmeny nie je zákonom stanovená a tieto sú predmetom voľného zmluvného dojednania medzi účastníkmi zmluvného vzťahu, nesmie sa priečiť dobrým mravom, inak je neplatná v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka (napr. uznesenie NS SR 1MCdo 1/2009 z 31.7.2009). Aj keď Občiansky zákonník neobsahuje legálnu definíciu pojmu dobré mravy, právna teória a ustálená súdna prax pod pojmom dobré mravy rozumie pravidlá morálneho charakteru všeobecne platné v demokratickej spoločnosti, v ktorej sa uplatňuje a presadzuje vzájomná slušnosť, ohľaduplnosť a vzájomné rešpektovanie, pričom tieto pravidlá ako súhrn určitých etických a kultúrnych noriem v spoločnosti sú všeobecne uznávané a je daný všeobecný záujem na ich rešpektovaní. Dobré mravy netvoria pevný a uzatvorený normatívny systém ale sú skôr merítkom etického hodnotenia konkrétnej situácie a jej súladu so všeobecne uznávanými pravidlami slušnosti a poctivého konania /rozsudok Najvyššieho soudu ČR sp.zn. 32 Odo 1022/2004 zo dňa 15. novembra 2005/. Dojednanie úrokov z úveru pre občana - fyzickú osobu v miere viac ako 70 % ročne, ktorá miera významne prevyšuje priemernú mieru úrokov z úverov poskytovaných v danom období obchodnými bankami spotrebiteľom zakladá nepochybne neplatné dojednanie v zmysle § 39 v spojení s § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. I keď bolo splácanie pôvodne poskytnutého úveru dojednané na dobu 3 a pol roka, nie je možné ani podľa odvolacieho súdu akceptovať takúto výšku odmeny i s prihliadnutím na to, že poplatok vo výške 112,08 eur je splatný ihneď ku dňu poskytnutia úveru, pričom v podstate dlžník v splátkach spláca aj tú časť zmluvnej odmeny, ktorú si veriteľ „stiahol“ priamo pri poskytnutí úveru dlžníkovi. Zmluvné dojednanie, ktoré oprávňuje veriteľa na takúto v celosti neprimerane vysokú zmluvnú odmenu, splatnosť tejto odmeny ihneď pri poskytnutí úveru a jednostranne započítanie tejto odmeny s pohľadávkou dlžníka na vyplatenie schválených úverových prostriedkov považoval odvolací súd za neplatné v zmysle § 39 v spojení s § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Čo sa týka ustanovenia § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, na ktoré poukazoval žalovaný, odvolací súd dodáva, že podľa tohto ustanovenia ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsobu a mieru zabezpečenia a jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti. Uvedené ustanovenie nemožno vykladať tak, aby do odplaty obvykle požadovanej na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch sa zahrňovali i údaje od tých subjektov finančného trhu, ktoré poskytujú neprimerané až úžernícke úroky. Pripustenie takejto možnosti rozhodne nebolo vôľou zákonodarcu a preto pre účely zistenia výšky obvyklej odplaty sa musí vychádzať z údajov finančných inštitútov poskytujúce spotrebiteľské úvery za primerané odplaty riadiace sa zásadou dobrých mravov upravenou v § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

13. Peňažné plnenia žalobcu, ktoré žalovaný prijal nad rámec istiny čerpaného úveru je teda plnením z neplatného právneho úkonu - bezdôvodným obohatením, ktoré je žalovaný povinný žalobcovi podľa § 451 v spojení s § 457 Občianskeho zákonníka vydať.

14. Z vykonaného dokazovania a to z prehľadu platieb žalobcu predloženého žalovaným a dokladmi žalobcu o vkladoch na účet žalovaného nepochybne vyplynulo, že žalobca uhradil žalovanému celkom 3.295,17 eur. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie správne skonštatoval vznik bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného v rozsahu 575,45 eur (ako rozdiel celkovej úhrady žalobcu žalovanému vo výške 3.295,17 eur a poskytnutých peňažných prostriedkov žalobcovi žalovaným vo výške 2719,72 eur) plnením z titulu neplatného právneho úkonu v časti odplaty (§ 457 Občianskeho zákonníka). Žalobcovi preto vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 575,45 eur, z ktorej sumy sa v konaní domáhal zaplata 564,26 eur a preto súd prvej inštancie správne žalobe v tejto časti vyhovel (výrok I.) /v otázke omeškania žalovaného a z toho plynúceho práva žalobcu na úrok z omeškania z dlžnej sumy sa odvolací súd plne stotožnil so závermi súdu prvej inštancie a preto v tejto časti na napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie odkazuje/.

15. Právo na vydanie bezdôvodného obohatenia podlieha premlčaniu a žalovaný v tomto spore námietku premlčania uplatneného práva žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia vzniesol. Odvolací súd sa stotožňuje s posúdením premlčania uplatneného práva žalobcu tak ako ho vyslovil vo svojom napadnutom rozhodnutí súd prvej inštancie. Vedomosť žalobcu o tom, že úrok z úveru predstavuje 70,01 % ročne, ktorá výška už na prvý pohľad sa javí neprimerane vysoká, získal žalobca v deň uzatvorenia zmluvy, teda 31.5.2012. Pri vedomí tejto skutočnosti musel žalobca, ktorý sám platil žalovanému splátky úverov, úsudok o okamihu zaplata sumy istiny úveru a o tom, že platí veriteľovi už nad rámec poskytnutej istiny úveru nadobudnúť v okamihu, kedy hradil splátku, ktorou poskytnutú istinu úverov prvýkrát preplatil. Žalobca začal uskutočňovať platby nad rámec poskytnutej istiny úveru od 23.04.2015 a od uvedeného okamihu začala plynúť subjektívna premlčacia doba /vrátane objektívnej premlčacej doby/ jeho práva na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorá je podľa § 107 Občianskeho zákonníka dvojiročná. Tá samozrejme plynula osobitne pri každej zaplata peňažnej sume po uvedenom dátume. S ohľadom na skutočnosť, že žalobca podal svoju žalobu na súd dňa 07.03.2017 možno uzavrieť, že jeho právo na vydanie bezdôvodného obohatenia za sumy uhradené žalovanému po 23.04.2015 nie je premlčané.

16. Odvolací súd nezistil pochybenie na strane súdu prvej inštancie ani vo vzťahu k rozhodnutiu o náhrade trov konania (výrok III.) pokiaľ vyslovil, že žalobca má z dôvodu jeho úspechu vo veci voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu podľa § 255 ods. 1 CSP.

17. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku I. a III. podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne.

18. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnému žalobcovi vznikol nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu voči žalovanému, ktorý úspech v odvolacom konaní nemal. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

19. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).